

เสียงธรรมจากห้อง “ครูเมตตาสมาธิ” วันเสาร์ที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

โดย อาจารย์คณานันท์ ทวีภาค

+++++

ครับ..สวัสดีนะครับทุกท่าน ในระหว่างนี้ก็รอเพื่อน ๆ อีกสักครูหนึ่งห้องครู

วันนี้ในห้องครูเมตตาสมาธิก็จะเน้นในเรื่องของการเสริมพื้นฐานการพัฒนาของครูนะครับ อย่าลืมนะว่าหลักสูตรครูเมตตาสมาธิเราเน้นที่ว่า การถ่ายทอด การส่งต่อเป็นสำคัญ

ดังนั้น พูดกันตามตรงว่า เวลาที่เราฝึกสมาธิโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพูดถึงเรื่องเดียวคือเรื่องมรรคผลพระนิพพาน การที่เราปฏิบัติเพื่อตัวเราหลุดพ้นเนี่ย จริง ๆ มันไม่จำเป็นต้องใช้กำลังมากนัก อันนี้พูดสำหรับคนที่สะสมบุญบารมี ทาน ศีล ภาวนามากพอสมควร พอเราจัดรวบรวมเรียบเรียงองค์ความรู้ข้อธรรมในพระพุทธศาสนาที่ตรงจริตเราได้ แล้วเรามุ่งจุดเดียวการปฏิบัติเพื่อพระนิพพานก็เป็นเรื่องไม่ยากเกินไป เพราะว่าอันที่จริงที่เราว่ายากกันเพราะว่าเราอย่าลืมนะว่าพระธรรมของพระพุทธศาสนามีตั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ข้อธรรมมีมาก พระสูตรมีมาก หรือแม้แต่ในส่วนของกรรมฐานก็มีทั้ง ๔๐ กว่าวิธี แต่อันที่จริงแล้วเนี่ยกรรมฐานทั้งหมดเนี่ยมันมีมากกว่า ๔๐ วิธี ที่จริงแล้วเนี่ยถ้าปฏิบัติถึงขั้นเราจะหยิบจับทุกสิ่งทุกอย่างมาเป็นกรรมฐานได้หมด ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเราเป็นกรรมฐานให้หมด อย่างที่อาจารย์พูดไว้เสมอว่า ให้อย่างหมอลำที่อาจารย์ท่านสอนว่า เวลาที่จะสำเร็จวิชาแพทย์ให้ลองไปหาพืช หาว่ามีพืชชนิดใดที่ไม่มีคุณสมบัติทางยา ท่านบอก หาไม่ได้ อันนั้นก็แปลว่าแต่ที่ท่านเข้าใจแล้วว่าทุกสิ่งทุกอย่างสามารถใช้เป็นยาได้หมด ใช้เป็นเภสัชได้ทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจได้เมื่อไหร่ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างสรรพสิ่งจะเป็นวัตถุ จะเป็นบุคคล จะเป็นเหตุการณ์ ล้วนแต่เป็นข้อธรรมที่เราพิจารณาได้ทั้งหมด ความสุขก็เป็นข้อธรรม ความทุกข์ก็เป็นข้อธรรม วิบากที่ประสบก็เป็นข้อธรรม ความสุขที่เราเสวย โชคลาภที่เราได้รับก็เป็นข้อธรรม เราพิจารณาได้ทั้งหมด อันนั้นก็แปลว่าเราเข้าถึงแก่นแท้ แต่ถ้าคนทั่วไปที่เขาเข้าไม่ถึง เขาก็จะมองแต่ว่า มองไม่เห็นธรรมในทุกสรรพสิ่ง

การที่เรามองเห็นธรรมในทุกสรรพสิ่งได้นั้นแปลว่า ธรรมานุสัสตามหาสติปัญญาในตัวเรานั้นเริ่มแทรกซึมเริ่มเข้าถึงเริ่มเข้าถึง อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เราต้องลองพิจารณา แล้วก็อีกประการหนึ่งก็คือมีบางคนพูดบอกว่า ไอ้การที่จะต้องมาเรียนกรรมฐาน ๔๐ กองเรียนให้จบครบทุกกองเนี่ย อันที่จริงก็ถูกจะไปเรียนไปทำไมตั้ง ๔๐ กอง แต่อย่าลืมนะว่าเป็นครูเมตตาสมาธิ เพราะเราเป็นครูเมตตาสมาธิคนที่เป็นครูจำเป็นที่ต้องมีความรู้ครอบคลุมมากกว่าคนอื่น หรือแม้แต่บางครั้งพอเราเรียนไปแล้วเนี่ย เรียนกรรมฐานไปแล้ว บางครั้งคนเรา เราคิดว่าเราถนัดกรรมฐานกองนี้ แต่พอเราลองฝึกกรรมฐานในกองอื่น เรากลับพบว่ากรรมฐานกองที่เราไม่คิดว่าเราจะชอบ กลับกลายเป็นกรรมฐานที่ทำให้ได้คล่อง เป็นกรรมฐานที่ทำให้ได้ถูกจริต ตรงนี้ก็เจอกันหลายคน เหมือนกับการลิ้มชิมรสอาหาร บางคนเคยบอกหัวเด็ดตีนขาดบอกว่าเป็นคนไม่ชอบกินของดิบ แต่พอไปกินอาหารญี่ปุ่น ไปกินปลาดิบเข้าไป ปรากฏว่าคราวนี้ติดใจ ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนก็บอกหัวเด็ดตีนขาดก็จะไม่กิน ไอ้เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาเป็นเรื่องธรรมชาติ

ดังนั้น การที่เราได้ฝึก ได้เรียนรู้ในหลาย ๆ วิสัย นั้นแปลว่าเราก็มีโอกาสที่จะได้ลองดูว่า ตัวเราถูกจริตกับกรรมฐานกองใด กรรมฐานกองใดปฏิบัติแล้วคล่อง อันนี้ก็ให้เราลองคิดพิจารณาดู โดยเฉพาะยิ่งพอเราเป็นครูเนี่ย เรารู้ครอบคลุมทั้งหมดมันเป็นเรื่องที่ดี เลือกที่เราครอบคลุมในข้อธรรมทั้งหมดที่สำคัญอีกเรื่อง อันนี้เป็นสิ่งที่อาจารย์สอนไว้เสมอตอนนี้มีคนเข้ามาใหม่ในห้องครูสมาธิกันหลายคนก็อยากจะอธิบายเสริมซ้ำเผื่อบางคนอาจจะไม่ได้ฟัง หรือฟังข้าม ฟังผ่าน ฟังแล้วจิตบังเอิญไม่ได้ยินก็มี ข้อที่ว่าก็คือถ้าเรามีความเข้าใจลึกซึ้งถึงปุม คำว่า "ปุม" ก็คือ ปุมตำนานที่มาที่ไปของเรื่องราว ที่มาที่ไปของกรรมฐาน ต้นกำเนิดวิชา หรือแม้แต่กระทั่งการที่เรามีความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งว่า ในแต่ละ

จุดที่เราฝึกที่เราปฏิบัติไป อันนี้คือข้อสำคัญที่เป็นข้อแตกต่างระหว่างที่อาจารย์สอนในห้องครูเมตตาสมาธิกับห้องเมตตาสมาธิกรรมฐานทั่วไป นั่นก็คือถ้าเรามีความเข้าใจลึกซึ้งว่า เหตุที่ทำแบบนี้ ฝึกแบบนี้ เราฝึกไปทำไม ? เราทำไปทำไม ? เราต้องการผลอะไร ? ถ้าเราเข้าใจตรงนี้ปั๊บ เราจะเข้าถึงจุด เข้าถึงธรรม เข้าถึงแก่น เข้าถึงเหตุในการฝึกได้อย่างลึกซึ้งเข้าใจมากกว่าคนที่ไม่เข้าใจตรงนี้

อันนี้ก็มีเรื่องเล่ากันมีครั้งหนึ่งเมื่อ ๓ ประมาณ ๓ ปีก่อน มีการจัดประชุมครู ครูมโนมยิทธิของทางที่วัดท่าซุง มีการจัด รอบนั้นก็บังเอิญอาจารย์..อาจารย์ไม่ได้ไปด้วยแต่ตัว มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งมาเล่าให้ฟัง มาเล่าให้ฟังที่หลังว่า มีอาจารย์ที่สอนมโนมยิทธิรุ่นใหม่ที่ถามอาจารย์ที่สอนมโนมยิทธิรุ่นเก่า ถามว่าจุดนี้ทำไปทำไม ? ทำไมต้องทำแบบนี้ ? ทำไมต้องทำจุดนี้ ? ปรากฏว่าตอบไม่ได้ ในหลาย ๆ คนตอบไม่ได้ คือสอนไปตามหลักสูตรว่าเริ่มต้น ภาวนา จับลมหายใจ ภาวนา “นะมะพะทะ” จากนั้นก็เริ่มตัดร่างกาย ตัดร่างกายแล้วก็ไล่ไปเรื่อย ๆ ตาม Step ไป อันนี้..อันนี้ก็ปรากฏว่า พอตอบไม่ได้ปั๊บ คนที่เขาเป็นครูรุ่นใหม่เขาก็เกิดข้อสงสัย มีข้อติดขัด แต่ว่าแปลกที่ทางอาจารย์เวลาที่พระท่านสอนปรากฏว่า ท่านสอนให้รู้ทุกจุด คือให้เข้าใจทุกจุดแต่แรกว่า แต่ละจุดเนี่ยเราทำทำไม ? เพราะอะไร ? **ทำไมต้องจับลมหายใจ ? จับลมหายใจ เพื่อให้จิตมีความสงบเข้าถึงอุปจารสมาธิ จิตเริ่มวางจากความกังวล จากความตื่นเต้น จากความฟุ้งซ่าน ตัดปิลิโพร ทำไมต้องตัดร่างกาย ? ตัดร่างกาย เพราะเราต้องการแยกอุปแยกนาม ทำไมเราถึงอยากแยกอุปแยกนาม ? ก็เราจะฝึกมโนมยิทธิ เราจะถอดกายทิพย์ หรืออาภิสสมานกายไป**

แต่คราวนี้ไอ้จิตเรายังเกาะกับร่างกาย หรือเกาะกับร่างกายอยู่มาก พอเกาะกับร่างกายอยู่มาก กลายเป็นว่ากายทิพย์มันออกไม่ได้ มันก็หนีด ๆ หนีบ ๆ ติดอยู่กับกายเนื้อนี้ แต่ลองคิดพิจารณาว่าเราฝึกที่เราฝึกกันปฏิบัติกันมากขึ้นเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เนี่ย ฝึกเข้าไปเรื่อย ๆ ตอนนั้นเราคิดดูว่าไอ้ความรู้สึกที่ว่ากายทิพย์มันหนีด ๆ หนีบ ๆ มันไม่ออกมันเกาะกาย มันไปไม่ได้ มันมีในจิตเราไหม ? มันมีแต่จะฟุ้งพรวดพราด ฟุ้งไปถึง ฟุ้งไปโดยไม่สนใจร่างกาย ฟุ้งโดยไม่ต้องไปรู้ว่าสุดท้ายแล้วกายทิพย์มันออกจากตัวตรงไหน จะออกทั้งหัว จะออกทั้งปาก จะออกทางด้านหลัง จะออกด้านบน ด้านล่าง อะไรมันไม่สำคัญแล้ว รู้สึกแต่ว่าจิตมันฟุ้งขึ้นไป ถอดกายทิพย์ออกไปอย่างง่ายดาย ไอ้ตรงนี้นั้นคือข้อสำคัญ แต่ถ้าเราไม่เข้าใจว่าแต่ละจุดเราฝึกทำไม ? เพราะอะไร ? มันจะกลายเป็นว่าเรามองไม่เห็น หรือมองข้าม พอเรามองไม่เห็น หรือเรามองข้าม เราก็มองไม่เห็นเช่นกันว่า คนที่เราสอนคนที่เราถ่ายทอด คนที่เราแนะนำสมาธิ เขาติดขัดตรงจุดไหน พอก็อ้าว..อาจารย์ก็ออกไปได้ง่าย ๆ เธอติดตรงไหนก็มองไม่ออก แต่ถ้าเรารู้แต่ต้นว่า แต่ละจุดเราทำทำไม ? เพราะอะไร ?

อย่างของเราเนี่ยฝึกเหมือนง่าย แต่เราฝึกถึงสุดถึงจุดที่มันเป็นที่สุดทุกจุด จับลมที่บอกให้จับลม จับลมหายใจ เหมือนกับแพร่วไหมพริ้วผ่านเข้าออกในกาย นั่นเราฝึกลมปราณแต่แรก พลังปราณมันประจุพลังปราณมันไปเพิ่มพลังให้กับกายทิพย์ ไอ้ตรงนี้นั้นก็เพิ่มแต่แรก แต่ว่าบางเรื่องเราบอกก่อน เราพูดมากไปมันก็จะเป็นเรื่องที่พาให้ครูฝึกเกิดความสงสัยบ้าง เกิดความพะวักพะวงบ้าง เกิดความรู้สึกในใจว่า เอ๊ะ..มันของสูงขนาดนั้นเลยหรือ บางครั้งมันก็แกล้งแกล้งใจให้เขาไม่ต้องรู้ เราทำเป็นเฉย ๆ ไม่ต้องรู้ เราถ่ายทอดสมาธิ ถ่ายทอดวิชาชั้นสูงให้โดยที่เขาไม่ต้องรู้ก็ได้

ทำไมเราจับลมหายใจเหมือนกับแพร่วไหม จับแป๊บเดียวเข้าถึงฌาน ๔ อันนี้ก็คือการส่งกระแสจิต ส่งพลัง เราเคยดูหนังจีน เราเคยดูหนังวิทยายุทธ ในหนังจีนก็ส่งพลังลมปราณกันได้ ทำไมเราจะส่งพลัง กำลังฌานไม่ได้ ในเมื่อตรงนั้นก็ทำได้ ของเดิมในอดีตชาติเคยทำได้ ชาตินี้เราก็กทำได้ กำลังฌานก็ถ่ายทอดกันได้ ถ่ายทอดจากจิตผู้สอน จิตผู้แนะนำ ไอ้ตรงนี้จริง ๆ มันก็เป็นวิชาชั้นสูงพอถึงเวลามันผนวกกันมาแล้วเนี่ย

ดังนั้น เราส่งพลังได้ เรายกษารอคได้ไหม ? มันก็ทำได้ ถ่ายทอดพลังได้ ถ่ายทอดปราณได้ เราอาราธนาบารมีพระได้ แล้วก็ดึงพลังลงมาได้ สุดท้ายทุกอย่างพอถึงขั้นสูงสุด ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งเดียวกัน ล้วนเป็นเรื่องของความเรียบง่าย ล้วนแต่เป็นเรื่องที่รู้สึกได้ว่ามันไม่ใช่เรื่องเกินวิสัย อันนี้เป็นเรื่องของการฝึก การปฏิบัติที่สะสมเพาะบ่มมาแตกต่างกัน ไอ้ที่ง่ายมันง่ายเพราะว่า อย่างอาจารย์ฝึก ถามว่าฝึกมาเอาเฉพาะชาตินี้ เมตตาสมาธิ เมตตาอัปนาณ

ผานครั้งแรกที่ปรากฏก็รวมมา ๓๐ ปี ๓๐ ปีคิดว่าฝึก ฝึกมาก็ไปแล้ว ๓๐ ปีฝึกมาก็ครั้ง สอนมาก็คน ทำเข้ามาไม่ต่ำกว่าหมื่นครั้ง ๑๐ ครั้งเริ่มเข้าใจ ๑๐๐ ครั้งมีความเชี่ยวชาญ ๑,๐๐๐ ครั้งกลายเป็นปรมาจารย์ คำว่า "ปรมาจารย์" ก็คือ ทำได้โดยไม่ต้องตั้งท่า ทำโดยไม่ต้องคิด ทำโดยไม่ต้องมาพะวงพะวงว่าเดี๋ยวมันจะต้องขึ้นทำนี้ ทำไหน มันเป็นธรรมชาติพริ้วไหว ผ่านได้เป็นปกติ อย่างธรรมชาติ อย่างสมาธิที่สอน อย่างการส่งพลังทุกสิ่งมันกลายเป็นธรรมชาติของจิตเราอย่างแท้จริง เมื่อไหร่ที่เราเข้าถึงจุดนี้ได้ นั่นก็คือ กระแสธรรมชาติ กระแสจิต กระแสสมาธิ กำลังผานสมาบัติมันเข้าเนื้อ มันเข้าเนื้อเข้าจิต เป็นธรรมชาติของจิตเราอย่างแท้จริง ตรงนี้ก็เป็นเรื่องที่เราจำเป็นต้องพิจารณา

คราวนี้เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ อันนี้ก็พระท่านก็สอนมา ท่านก็สอนให้เราพิจารณาใน ๓ ส่วนในเรื่องของห้องครู ท่านให้พิจารณาในเรื่องของลักษณะของความเป็นครู ความเป็นครูนี้เราจะพูดกันไม่เปรียบเทียบเราเขา ไม่เปรียบเทียบสาย ไม่เปรียบเทียบอะไรทั้งสิ้น เป็นการบอกลักษณะให้เราเข้าใจเพื่อย้อนมาพิจารณาชีวิตตัวเราเองว่า เราอยู่ในจุดไหน ? อยู่ในขั้นไหน ?

ในจุดแรก พูดถึงในระดับคุณธรรมความดี ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีกำลังใจปรารถนาดีต่อศิษย์ ปรารถนาให้ศิษย์ก้าวหน้า ปรารถนาทำให้ศิษย์ได้ประโยชน์ คุณธรรมท่านมีเหมือนกันหมด

แต่คราวนี้ความเข้าใจกับในส่วนของพลังในการถ่ายทอด ความเป็นครูเนี่ยความสำคัญอยู่ที่พลังในการถ่ายทอด ครูบางท่าน ท่านมีความสามารถอยู่ในจุดที่เป็นสัญญา สัญญาคือความจำ คืออ่านหนังสือมาอย่างไร ได้ยินได้ฟังมาอย่างไร ท่านสอนเป็นสัญญา เป็นความจำของท่าน มาเล่า มาเล่าตามหนังสือเป๊ะ เรียกว่าไปเปิดหนังสือตามนั้น ก็ได้ความรู้อีกเหมือนกัน อันนี้ก็เป็นเรื่องว่าอาจารย์ที่เข้าถึงวิชาในระดับของสัญญา อันนี้ก็ให้เราฟัง ให้เราพิจารณาไป แต่กำหนดรู้ในเรื่องของพลังในการถ่ายทอด

ในขั้น ๒ ที่สูงขึ้นมา คราวนี้ท่านสอนโดยผ่านความเข้าใจ ความเข้าใจของท่าน อย่างบางคนก็เหมือนกัน ฟังสมาธิ ฟังการปฏิบัติธรรม ฟังคำอธิบาย เราอ้อ..อ้อ..ใช่.. ตรงจุดนี้ก็เป็นเรื่องของเริ่มมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น อธิบายตามความเข้าใจที่ตนเข้าใจ ตามองค์ความรู้ที่ตนเข้าใจ แล้วก็อธิบายไปตามพอใจ อันนี้ก็เป็นเรื่องพลังในการถ่ายทอดในการสั่งสอนของครูมีสูงขึ้นมา พอเข้าใจท่านก็จะเริ่มมองศิษย์ว่า ลูกศิษย์มีความเข้าใจในจุดที่ท่านเข้าใจไหม ? อันนี้คือสูงขึ้นมา อันนี้ก็ดีขึ้นไปอีก พอถึงขั้นที่สูงขึ้นไปอีก ท่านสอนโดยการถ่ายทอดประสบการณ์ ท่านเข้าถึงจุดนี้แล้ว ท่านทำได้จุดนี้แล้ว นอกเหนือจากเข้าใจ คือท่านทำงานทำได้ ทำงานเข้าถึง แล้วท่านแบ่งปันประสบการณ์ของท่านให้เราฟัง อันนี้ก็ยังเป็นประโยชน์สูงขึ้นไปอีก

ทำตรงนี้อะ..เรียนมาอาจารย์ที่สอนมา สอนจนเราได้ถึงฉาน ๔ แล้ว เราเข้าใจฉาน ๔ แล้วเราก็กเล่าต่อว่าตอนนี้อาจารย์สอนเราจนเราได้ฉาน ๔ มันเป็นแบบนี้ ท่านสอนแบบนี้ เราได้แบบนี้ เราเข้าใจแบบนี้ เข้าถึงแบบนี้ อันนี้ก็จะเป็นเรื่องที่สูงขึ้นไปอีก

คราวนี้ ท่านที่ทำตรงนี้อะ เรียนมา อาจารย์ที่สอนมา สอนจนเราได้ถึงฉาน ๔ แล้ว เราเข้าใจฉาน ๔ แล้วเราก็กเล่าต่อว่า ตอนนี้อาจารย์สอนเราจนเราได้ฉาน ๔ มันเป็นแบบนี้ ท่านสอนแบบนี้ เราได้แบบนี้ เราเข้าใจแบบนี้ เข้าถึงแบบนี้ อันนี้ก็จะเป็นเรื่องที่สูงขึ้นไปอีก

คราวนี้ท่านที่สูงขึ้นไปอีก พลังในการถ่ายทอด อาจารย์ที่ไต่ในระดับของญาณเครื่องรู้ที่เรียกว่า "เจโตปริยญาณ" อาจารย์ประเภทนี้คือ อาจารย์ชั้นสูง ซึ่งน้อยนักที่จะหาเจอได้ อยู่ในเขตพระอริยเจ้า หรือพระโพธิสัตว์ การที่ท่านได้รู้วาระจิต และยังถ้าท่านเป็นประเภทของปฏิสัมภิทาญาณ หรือเป็นพระโพธิสัตว์บารมีสูง ท่านจึง ท่านสถิต ตรงจิตตรงใจ ตรงวาระจิตเรา ถ้าเจอครูบาอาจารย์ประเภทนี้ได้จึงจำได้ว่าอย่างนี้ อย่างห่าง อย่างทิ้งขว้าง เหตุผลเพราะอะไร ? มันไม่ใช่คนทุกคนบนโลกจะเจอครูบาอาจารย์ประเภทนี้ได้ ท่านสอนท่านสะกิดตรงวาระจิต บางคนท่านสะกิดจากที่ที่จะต้อง

ไปฝึกฝนเป็นเวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปีปรากฏว่าท่านสะกิดนิดเดียว ปรากฏว่าก้าวหน้ารู้ตื้นๆเท่าคนปฏิบัติธรรมดาหลายสิบปี
ไอ้ตรงนั้นมันก็เป็นเรื่องที่มีประสบการณ์ คนไหนเจอได้ คนไหนพบเจอได้นั้นถือว่าโชคดี

คราวนี้พอขั้นสูงขึ้นไปที่มีเพิ่มขึ้นไปอีกก็คือ ถ้าท่านสามารถถ่ายทอดพลังให้ได้ เราเจอแต่ในนิยายกำลัง
ภายใน เจอครูบาอาจารย์ เจอเจ้าสำนัก เจอจอมยุทธ์ที่เขาถ่ายทอดลมปราณ ลมปราณที่เขาฝึกมา ๒๐ ปี ๕๐ ปี
ถ่ายทอดให้เรา แล้วเราเก่งขึ้นมาได้เลย หรือก้าวหน้าขึ้นมาได้เลย ตรงนั้น หนึ่งในแสน หนึ่งในล้าน ซึ่งบางคนก็เจอ
บางคนก็ไม่เจอ บางคนเจออาจารย์ที่มี ที่ทำได้ แต่บารมีความเกี่ยวเนื่อง ความเกื้อหนุน หรือในจุด หรือบารมีที่
เชื่อมต่อไม่อยู่ในจุดที่ได้รับจุดนั้นได้ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่อธิบายเล่าให้ฟัง

แต่จำไว้ว่า เป้าหมายของครูเมตตาสมาธิ ถ้าทำได้จงปฏิบัติฝึกจนกระทั่งเราได้เจโตปริยญาณ จงปฏิบัติฝึก
จนกระทั่งเรารู้วาระจิตของผู้ที่เราแนะนำสมาธิ เราจงปฏิบัติจนกระทั่งถึงจุดที่ถ่ายทอดธรรมะจากจิตสู่จิต อันนี้ก็มาจากที่
อาจารย์สอนนี่ก็มาจากหลวงปู่ดูลย์ อตุโล ธรรมะที่แท้จริงถ่ายทอดจากจิตสู่จิต

ถ้าเมื่อไหร่เข้าใจเรื่องการถ่ายทอดจากจิตสู่จิต เราก็จะสามารถส่งกระแสคลื่น ส่งพลัง ส่งกำลังสมาธิ ส่งคลื่น
ความเข้าใจ และเมื่อไหร่ที่เราสอนสมาธิได้ในระดับถ่ายทอดจากจิตสู่จิต ส่งกระแสพลัง ส่งพลังได้ เมื่อนั้นเราก็อยู่ในขั้น
ของอาจารย์ที่ขั้นสูงเป็นเป้าหมายที่พระท่านต้องการ

สมัยโบราณเนียเป็นเรื่องปกติ ทำได้เป็นเรื่องปกติ ครูบาอาจารย์ในยุคโบราณท่านทำได้เป็นปกติ เพียงแต่
คราวนี้บุคคลที่ท่านเลือกถ่ายทอดขึ้นอยู่กับวาสนา ความเชื่อมโยง ความเกี่ยวพัน ถ้าทำได้อาจารย์ก็อยากทำ อยาก
ถ่ายทอดให้ได้หมดทุกคน

อันนี้ก็เกี่ยวกับเรื่องของครูนะ จำไว้จงเป็นผู้ที่สามารถถ่ายทอดจากจิตสู่จิตได้ ถ้าจะถ่ายทอดจะสู่จิตได้ ตัวเรา
เองต้องเชื่อมโยงเข้าถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นกายทิพย์ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นกายทิพย์ ถามว่าเข้าถึงยาก หรือง่าย
? อันที่จริงถ้าเราฝึกโมหิทธิได้แล้วการเข้าถึงครูบาอาจารย์ที่เป็นกายทิพย์นั้นเป็นเรื่องง่าย ถึงเวลาท่านสอนธรรม
ถึงเวลาท่านถ่ายทอด ถึงเวลาท่านไม่ใช่เพียงแค่กระแสธรรมะ เป็นเรื่องของกระแสจิตกำลังตบะสมาธิ

อันที่จริงการที่เราขึ้นไปฝึกสมาธิเจริญพระกรรมฐานอยู่บนพระนิพพาน ที่จริงนั้นเราก็กำลังสัมผัสกระแสพลัง
กระแสคลื่น กระแสอารมณ์พระนิพพานอยู่

ดังนั้น ที่จริงเนียถ้าเปรียบเทียบว่าการฝึกสมาธิการฝึกจิตเหมือนกับการฝึกวิทยุทศ ลองคิดเอาว่า เราขึ้นไป
ไปฝึกอยู่บนพระนิพพาน มีพระพุทธรูปเจ้าก็พระองค์ สมเด็จพระองค์ปฐมท่านก็ทรงอยู่ที่นั่น ครูบาอาจารย์ก็พระองค์ ก็รูป พระ
อัครสาวก พระอรหันต์ที่เป็นเอตทัคคะก็พระองค์ กระแสจิตกระแสพลังของท่านอยู่ที่พระนิพพานทั้งหมด แต่เราฉลาดที่
จะทรงอารมณ์ ฉลาดที่จะสัมผัส ฉลาดที่จะรับกระแสลงมาที่จิต ลงมาที่อาภิสสมานกายเราใหม่ บางคนพออาจารย์พูด
แบบนี้ปั๊บ ก็เกิดความเข้าใจความรู้อื่น เข้าใจลึกซึ้งทันที เห็นประโยชน์เข้าใจทันที แล้วก็เข้าใจด้วยว่าทำไมพระพุท
ธองค์ท่านถึงเมตตาเคี้ยวเชิญให้เราขึ้นไปบนพระนิพพานบ่อย ๆ ทำไมหลวงพ่อกุญแจพูดเสมอในบทเทศน์ ขึ้นไปทุกคิน
นะ กลางคินขึ้นไป จะกระจุกกระจิมก็ขึ้นไปเถอะ เพราะเหตุนี้ แต่ถ้าเราเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งว่าเราขึ้นไปสัมผัสพลังบนโน้น
พลังงานมหาศาล กระแสธรรมมหาศาล กระแสพระนิพพานมหาศาลอยู่บนโน้น พลังงานมหาศาล เราจะยังไม่ค่อยอยาก
ไปที่ไหนอีกแล้ว เราจะยิ่งรู้ซึ่งอย่างยิ่ง

อันนี้ก็หวังว่าเราหลาย ๆ คนจะเข้าใจขึ้น อันนี้ก็คือที่สุดแล้ว ยามอยู่บนกายเนื้อ อยู่บนโลกมนุษย์มีกายเนื้อ
เราคิด โอ้..อยากจะแสวงหาสถานที่ อยากไปหาถ้า ที่ครูบาอาจารย์ท่านไปฝึกแล้วบรรลุธรรมที่นั่น จริง ๆ นั่นก็คือถ้าใน
กรณีที่เรายังไม่ได้ถึงขั้นที่ถอดกายทิพย์ได้ เราก็อาจจำเป็นที่ต้องใช้ชีวิตนั้น สถานที่สัมผัสพลัง ถ้าที่ครูบาอาจารย์ไป
บรรลุ ภูที่ครูบาอาจารย์ท่านไปปฏิบัติ ตรงจุดนั้นก็พลังงานที่สะสมบนโลกเยอะ แต่อันที่จริงแล้วเนียเราได้โมหิทธิ
เนีย เรามีข้อได้เปรียบก็ข้อ เราขึ้นไปในจุดที่มีพลังงานสูงสุดคือบนพระนิพพานได้เลย จะไปเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องมารอ

นั่งรถไป ๓ วัน ๕ วัน ไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง ไม่ต้องรวบรวมปัจจัยไปได้เมื่อไหร่ ไปได้ทันที แต่คราวนี้เราไม่ฉลาดที่จะไป คำว่า "ไม่ฉลาดที่จะไป" ก็คือไม่เห็นประโยชน์ ไม่เข้าใจประโยชน์ลึกซึ้งของการที่ได้ไป

ให้เราดอนนี้ พิจารณาเล่น ๆ การที่เราได้มโนมยิทธิเรามีข้อได้เปรียบอะไรบ้าง ? เราขึ้นไปเราฟังธรรมโดยตรง จริง ๆ เราจะเลือกขออาราธนาบารมีของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์พระองค์ใดเมตตาเมตสน์ มาสงเคราะห์โดยตรง เป็นธรรมที่จำเพาะเจาะจงตรงวาระจิตเราก็ได้

อันที่ ๒ ขึ้นไปกระแสของพระนิพพาน อารมณ์พระนิพพานเต็มที ขึ้นไปนี้ก็เลยไม่มีแน่นอน จิตเมื่อทรงอารมณ์อยู่บนพระนิพพาน จิตไม่ปรารถนาภพใดภูมิใดแน่นอน จิตเข้าถึงอรหันต์ ณ ขณะนั้นแน่นอน

๓ เมื่อเรายกจิตขึ้นไปพระนิพพาน เหมือนกับเราได้ทางลัดเส้นทางจุดสุดท้ายที่เราไป เราปรารถนาพระนิพพาน เราไปแล้ว เราเคยไปแล้ว เราเคยยกจิตไปแล้ว ตายเมื่อไหร่เราก็แค่ทำซ้ำคือเหมือนกับที่เรายกจิตยกอาทิสมาทกขึ้นมา เราก็มรรลุอรหันต์ผลแล้ว กลายเป็นการบรรลุที่ง่ายตายอย่างยิ่ง

ดังนั้น ประโยชน์มีมากมายมหาศาล แต่ความฉลาดถ้าเรามาฝึกเมตตาสมาธิก็ต้องเก็บให้ได้ทุกเม็ด เก็บให้ได้ทุกไม้ เก็บให้ได้ทุกเศษทุกกรณี มองให้ครอบคลุมให้ลึกซึ้งแจ่มแจ้ง พอเข้าใจแล้วเราก็จะยิ่งเห็นค่า อันนี้ก็คือเรื่องของประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการที่เรามองย้อนมาว่าเราเป็นครูเราต้องเข้าใจครอบคลุมลึกซึ้งแบบนั้น

คราวนี้ต่อมา เราพิจารณาต่อมาก็คือ องค์ประกอบทั้งหมดก็คือ **ครุมีพลังในการถ่ายทอด มีพลังในการสอน มีความกระตือรือร้นในการสอน มีกำลังใจในการสอน ความปรารถนาในการสอน ความปรารถนาในการสอนนี้** เราลองคิดเอาไว้ ถ้าเราสอนโดยปรารถนาลากษัณณะ หากเราสอนโดยปรารถนาในเรื่องของคำยกย่องสรรเสริญ กำลังใจของเรานั้นก็ยังไม่เต็ม

แต่หากกำลังใจในการสอนเรามีคือ เราปรารถนาให้ผู้คนที่มาเรียนมาฝึกกับเราเขาได้มรรคผลพระนิพพาน เราตั้งกำลังใจว่าสิ่งที่เรามาสอน มาแนะนำสมาธิ เราถือว่าทำงานรับใช้พระพุทธศาสนา คือ ช่วยพระพุทธองค์หรือขนมวนสรรพสัตว์เข้าสู่พระนิพพาน ถ้ากำลังใจเราเป็นแบบนี้ ให้เราลองดูจิตพิจารณา พุทธภูมิ หรือพระโพธิสัตว์ ท่านมีกำลังใจเข้าถึงความเป็นพระโพธิสัตว์ ความรู้สึกหวงลูกศิษย์มันจะไม่มีในจิต ลูกศิษย์จะบรรลุธรรมไปในสมัยของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน เดียวบรรลุไปหมด เดียวจะเหลือลูกศิษย์ที่โหมมาให้ฉันสอนในสมัยที่ฉันจะเป็นพระพุทธเจ้า ความคิดแบบนี้ก็คือความคิดของพระยามาราราช ดังนั้น เขาก็จะหวง จะห้วง จะกันไม่ให้คนอื่นเขาไป แต่ถ้ากำลังใจเป็นพระโพธิสัตว์ถึงเวลาเย็นตัวอย่างยิ่ง

บางคนที่มาพบมาเจอเคยเป็นคู่บารมี แต่คู่บารมีเราก็ไม่หวงเขาจะไปพระนิพพานก่อน เราก็นอนตีในชาตินี้ ถึงเวลาเราไปในสมัยที่เราบรรลุอภิเสกสัมมาสัมโพธิญาณถึงตอนนั้นเราก็ไม่ได้หวง เราปรารถนาดีกับเขา เขาไปได้ ไปได้ เร็วก็หมดทุกข์ได้เร็ว สันกรรมทั้งหลาย สันวิบากได้เร็ว

ดังนั้น ตรงนี้ก็เป็นกำลังใจสำคัญของครู ตัวอย่างครูของอหิงสกะ หรือองคุลีมาล ครูขององคุลีมาลนั้นจริง ๆ ใจก็ยังมีอารมณ์พิจารณา ใจก็ยังมีความพึงพอใจในลากษัณณะ พอถึงเวลาถูกเป่าหูก็กลายเป็นว่าหมดความปรารถนาดีในลูกศิษย์ วางยาลูกศิษย์ บอกวิชาลับสูงสุดว่ามีวิชาลับจะบรรลุสูงสุด บรรลุธรรมสูงสุด เข้าถึงปรมาตมัน เข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเป็นเจ้าได้ ต้องตัดชีวิตทั้งหมด ฆ่าให้ครบ ๑,๐๐๐ ชีวิต พอวางยาเรียบร้อย อหิงสกะก็เลยกลายเป็นจอมมาร อันนี้ก็คือกำลังใจของครูบาอาจารย์ที่เป็นมิถิชาปฏิ

เราก็จงอย่าได้มีกำลังใจเช่นนั้น จงมีกำลังใจอย่างเดียว เห็นลูกศิษย์เข้าถึงความดีความก้าวหน้าได้ญาณ ได้ฌาน ได้มรรค ได้ผล เข้าถึงพระนิพพานได้ ได้มโนมยิทธิ ได้กำลังใจ ตรงจุดนี้เป็นความชื่นอกชื่นใจของครู กำลังใจ

จริง ๆ ของครู อันที่จริงถ้าปรารถนาให้ลูกศิษย์เข้าถึงความสามารถสูงสุด คือโอโห..ถ้าเต็มกำลังทุกอย่างได้ ทุกคนได้ อาจารย์จะยินดีมีความสุขอย่างยิ่ง อนุปรมาณได้เต็มกำลัง มโนมยทธิคล่องแคล่วเต็มกำลัง สัมมาทิฐิ วางกำลังใจถูกต้อง วางกำลังใจเต็มกำลังได้ตลอด กรรมฐาน ๔๐ กองคล่องหมดทุกกอง ผีวิชาเอาไปใช้ได้ทั้งทางโลกทางธรรม ผีพลัง ลมปรมาณก็ได้ลมปรมาณชั้นสูง ผีวิชาความโชคตีความคล่องตัวทางโลกก็ได้ความคล่องตัวทางโลกชั้นสูง ปฏิบัติมรรคผล สมาริกำลังผาน เจโตปริยญาณคล่องตัวทุกอย่าง มโนมยทธิคล่องตัวไปที่ไหนยกจิตไปที่ใดคล่องตัวทุกอย่าง ธรรมะ องค์แห่งปฏิสัมภิทาญาณกำหนดรู้สิ่งใดตามพระรู่หมดคล่องตัวทุกอย่าง อธิบายทุกอย่างลึกซึ้งเข้าใจทุกอย่าง ธรรมะ ทั้งหลายเข้าใจกระจ่างแจ่มถึงแก่นถึงปุมถึงที่มาถึงเหตุผลที่มาที่ไป ถ้าเป็นแบบนี้ได้ทุกคน อาจารย์ก็ย่อมมีความสุข

คราวนี้มันก็มาถึง เหตุผลหนึ่งที่ว่ามันก็เป็นเรื่องของแต่ละคนมีการเพาะบ่มสร้างบารมีมาแตกต่างกัน อันนี้ก็เป็น เรื่องของที่จะมาอธิบาย ยกมาเป็นหัวข้อชุดใหญ่ชุดที่ ๒ ก็คือ เรื่องของตัวลูกศิษย์ ตัวลูกศิษย์เองเราก็จะพิจารณาว่า ตัวเราเคยเป็นทั้งลูกศิษย์มาก่อน และในอนาคตบางคนก็ถึงจุดที่จะต้องเป็นอาจารย์ การที่เราเป็นลูกศิษย์มาก่อน เราก็ ลองพิจารณาดูหัวอกของลูกศิษย์ จากประสบการณ์ของการปฏิบัติ อย่างตัวอาจารย์เองส่วนใหญ่พูดกันตามตรงเลยว่า เรื่องของความเป็นลูกศิษย์เนี่ย มันจะมีลักษณะพิเศษเรื่องหนึ่ง ถ้าคนใดเป็นพุทธภูมิ เป็นพุทธภูมินะ ถ้าเป็นพุทธภูมิ เนี่ย มันมีคุณสมบัติ คุณสมบัติพิเศษเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ แต่อันที่จริงจะบอกว่าเป็นข้อดีก็ข้อดี จะบอกเป็นข้อไม่ดีก็เป็น ข้อไม่ดี คุณสมบัติพิเศษก็คือ มีมานะเต็มกำลัง มีมานะทิฐิเต็มกำลังโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะการเพาะบ่มบารมี หรือกำลังใจจากการที่เคยตั้งไว้ว่าปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า ตรงนี้มันก็เป็นตัวมานะ ซึ่งมานะ อาศัยมานะมาสร้าง บารมี นั่นก็คือถ้าไม่มีมานะตัวนี้มันก็ไม่มีความสมบัติที่เรียกว่า การแสวงหาความเป็นเลิศ ก็คือหาทางที่มันดีที่สุดใน ที่สุด ทรงประสิทธิภาพที่สุด เกิดผลหลาย ๆ อย่างมากที่สุด แล้วมันก็เป็นหลักสูตรซึ่งมันจะต้องผ่าน ต้องผ่านหลักสูตร ปรารถนาความเป็นหนึ่งในยุคทศภพ ปรารถนาจะเป็นหนึ่งในแผ่นดิน ปรารถนาจะเป็นจอมเทศน์ มันผ่านมาหมดแล้ว นี่ มันเป็นเรื่องปกติ เพราะว่ามันเป็นประสบการณ์ที่มันต้องผ่านเป็นบารมีที่ต้องผ่าน จนกระทั่งทำครบหมดทุกแบบทุก อย่างทุกเรื่อง ลองทั้งผิดลองทั้งถูกลงนรกไปแล้วทุกขุม เสวยบารมีครบหมดทุกตำแหน่ง เพื่อจะได้รู้ เพื่อที่จะได้ตอบได้ ในทุกสิ่ง ตรงนี้มันก็เป็นเรื่องของมานะของพุทธภูมิ

ดังนั้น คุณสมบัติของคนที่เป็นพุทธภูมิก็คือ หากไม่ใช่พุทธภูมิด้วยกันมาสอน แล้วก็ถือว่าถ้าพุทธภูมินั้น บารมีต่ำกว่าไม่ยอมเรียน ไม่ยอมลงให้ ประสาทที่หลงฟอสอนเรียกว่า คู่ปรับ ถ้าไม่เป็นคู่ปรับสอนไม่ได้ แนะนำไม่ได้ อัน นี้ ๆ คือข้อสำคัญ อันนี้ก็คือเป็นข้อที่ ดังนั้น ต้องเพินหาอาจารย์ที่เหนือกว่าจริง ๆ ถ้าอาจารย์ที่ไม่เหนือกว่าก็ลงไม่ได้ หากคนมาแนะนำไม่ได้ หากคนมาสะกิดไม่ได้ จนกว่าจะเจอคู่ปรับ อันนี้เรื่องหนึ่ง

ส่วนอีกประเภทหนึ่งของคนที่เป็นสาวกภูมิ คนที่เป็นสาวกภูมิมันก็เป็นประเภทที่ว่า เคยพบเจอเคยสร้างบุญ บารมีกันมาไหม ? เคยเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงมาไหม ? เคยสั่งสอน เคยพบปะแนะนำกันมาในอดีตชาติไหม ? ถ้าไม่เคย ถึงแม้ว่าเราสอนดีแค่ไหน คนที่เขาไม่เคย เขาก็ไม่มีความศรัทธา แต่ถ้าคนที่เขาเคย บางครั้งมันจะมีสภาวะจิต ซึ่งตรง นี้อาจารย์เจอจากประสบการณ์ตรง น่าจะมากกว่าร้อยคน คุยกันภายหลังบอกว่า เคยอธิษฐาน ว่าขอให้พบเจอครูบา อาจารย์ แล้วก็ถึงมาเจอ มีหลายคนมาก ๆ ไม่ใช่เพียงแค่คนเดียว หรือมีมากกว่านั้นก็อย่างเช่น มีเทวดาจิตใจบ้าง มีคน ตายมาเข้าฝันว่าให้ไปเรียนสมาธิกับคนนี้บ้าง หรือแม้แต่ไม่ต้องอะไร ปุมจริง ๆ ของอาจารย์เองในเรื่องของประวัติใน การสอนกรรมฐานมันไม่ใช่แค่อาจารย์เพิ่งจะมาเริ่มสอนกรรมฐานในตัวอาจารย์คือรุ่นของอาจารย์ ที่จริงคุณทวดของ อาจารย์ ก็คือเป็นพ่อของคุณยาย ก็เป็นครูสอนสมาธิ เป็นคุณหลวงชื่อ คุณหลวงอาณัติ นาวาการ สอนสมาธิอยู่ที่บ้าน ที่อาจารย์สอน บ้านที่อาจารย์อาศัยอยู่นี้แหละ เมื่อก่อนก็เป็นบ้านเดิมของคุณทวด คุณทวดก็สอนสมาธิ มีคนมาฝึก สมาธิด้วยเป็นจำนวนมาก แต่คราวนี้บางเรื่องมันก็เป็นเรื่องที่ทำให้เหมือนกับ จะเรียกว่าบังเอิญไหมก็ไม่รู้ มันก็เป็นเรื่อง เหมือนนิยายนะ อันนี้ก็เล่าเป็นประสบการณ์ใส่ให้ฟัง ก็ปรากฏว่าพ่อของอาจารย์ อยู่ที่ชอยสิทธิเกษม แถวท่าดินแดง คุณพ่อก็สนใจเรื่องการฝึกสมาธิ มีวันหนึ่งก็ปรากฏว่าฝันว่า จะต้องมาฝึกสมาธิกับหลวงอานัส ปรากฏว่าฝึกไปฝึกมา มา

พบมาเจอหลานของคุณหลวง แล้วก็กลายเป็นว่า เลยได้แต่งงาน ได้มาเป็นคู่ครอง ก็เลยมาเป็นครอบครัว มาเป็นอาจารย์เกิดขึ้น แล้วพอรุ่นของคุณยาย รุ่นของคุณยายก็ปรากฏว่าเคยสอนสมาธิที่พุทธสมาคม สอนอภิธรรม สอนในพุทธสมาคม ในสมัยก่อนก็มีบทบาทอย่างมากในการเผยแพร่พระพุทธศาสนา คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ผู้เขียนกฎแห่งกรรม ก็มาบรรยายที่นี้เป็นประจำ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่แปลก จนกระทั่งสืบต่อมาจนกระทั่งถึงรุ่นอาจารย์ นะอันนี้มันก็เป็นเรื่องที่ว่าเป็นเรื่องบังเอิญทุกอย่างมันเป็นเรื่องบุพเพกตบุญคุณตา

ดังนั้น บางครั้งบางเหตุการณ์จิตของเราสัก ๆ มันจะมีความรู้สึกที่ปรารถนาจะแสวงหาธรรม ปรารถนาที่จะมาเจอครูบาอาจารย์ แล้วสุดท้ายเทพพรหมเทวาลังค์ดีสิทธิ์ หรือพระท่านก็ตกลงใจจนกระทั่งมาให้เจอ เรื่องที่คนอธิษฐานจนกระทั่งมาได้มาเจอมาเรียนนี้มีตั้งแต่ที่เชียงใหม่ ที่กรุงเทพฯ ก็หลาย ๆ คน บางคนตั้งอธิษฐานไว้ว่า อยากขอเรียนวิชามโนมยิทธิของหลวงพ่อดำ ขอให้อาจารย์ อันนี้ก็บังเอิญมาเจออาจารย์ หลาย ๆ คนก็มาพูดในภายหลัง อันนี้ก็คงน่าจะเป็นเรื่องที่หลวงพ่อดำเมตตาส่งมาให้ อันนี้ก็เป็นเรื่องของสาวกภูมิ หรือคนทั่วไป

ของสาวกภูมิเนี่ย จริง ๆ มันมีข้อกำหนดเพียงแค่ว่า ถ้าเป็นสายเดียวกัน เคยฝึกปฏิบัติกันมา เคยร่วมบุญกันมา การแนะนำการสอนก็เป็นเรื่องง่าย อย่างสายหลาย ๆ สายท่านเคยร่วมบุญกันมาแม้ว่าเหมือนต่างสาย แต่ก็เคยพบเคยเจอกันมา อย่างเช่น หลวงปู่ดู่ หลวงตาม้า สายพระโพธิสัตว์ อันนี้เคยพบเจอกันมากับสายหลวงพ่อดำ

ดังนั้น ในปัจจุบันนี้เราจะรู้สึกได้เลยว่า สายหลวงพ่อดำ กับสายหลวงปู่ดู่ สายหลวงตาม้า นี่เป็นเหมือนกับสายพี่สายน้อง มีความใกล้ชิดกัน หรือแม้แต่ในปัจจุบัน สายพระป่า สายพระกรรมฐาน สายพระป่า สายหลวงปู่มั่น ก็มีหลายรูป ซึ่งท่านก็ฝึกเชื่อมกับทางสายหลวงพ่อดำด้วย ตอนนี้นั้นจะเริ่มเป็นยุคที่ทุกสายเริ่มประสานเป็นหนึ่งเดียวกัน

ดังนั้น ตรงนี้ก็จะไม่ค่อยมีข้อที่เป็นอุปสรรคขัดขวางในการปฏิบัติเท่าไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงนี้เป็นยุคของอภิญญาใหญ่ กำลังจะเป็นช่วงขึ้นของยุคอภิญญาใหญ่ ดังนั้น เราก็คงสังเกตได้ว่าคนมาฝึกมโนมยิทธิตอนนี้ถามมาเยอะขึ้นไหม ? เยอะขึ้นมาก ได้เร็วขึ้นไหม ? ได้เร็วขึ้นมาก อภิญญาใหญ่ที่กำลังจะขึ้น ตอนนี้ครูบาอาจารย์ทางสายมโนฯ หลายท่านก็สอนตรงกัน เริ่มสอนเข้มข้นในเรื่องของอภิญญา ที่พระท่านบอกอาจารย์มา อันนี้คือท่านบอกโดยตรง แล้วก็บอกมาโดยที่อาจารย์รู้เจตนาธรรมในการตั้ง ในการเปิดสอนครูเมตตาสมาธิอยู่แล้ว เพราะว่าเรากำลังเตรียมสร้างบุคลากรเพื่อรองรับยุคอภิญญาใหญ่ ดังนั้น ที่จริงเนี่ยมาเรียนกันให้เยอะ ๆ มาฝึกกันให้ได้มาก ๆ ถ่ายทอดแบ่งปันกันให้เยอะ ๆ ยิ่งถ่ายทอดไปได้เยอะมากเท่าไร ก็เข้าสู่ยุคเจริญของพระพุทธศาสนาได้เร็ว เข้าสู่ยุคชาวลัทธิได้เร็วเท่านั้น

ดังนั้น สิ่งที่อาจารย์เคียวร่าก็ดี บางทีก็มีคู่แข่ง แต่ขอบอกเลยว่า ช่วงที่คู่แข่ง ๆ หรือเสียงเป็นคู่แข่งส่วนใหญ่ หลวงพ่อดำ ท่านเมตตาสอน บางคนก็จะได้ยิน บางคนก็จะได้ชัดเจน จับกระแสจับคลื่นได้ชัดเจน ตัวอาจารย์นะใจดี เมตตาเยอะ ท่านก็บอกว่า เมตตาเยอะไป ต้องดุดองกำราบบ้าง ดังนั้น ก็จึงเป็นผู้ที่มีบะบอดทนต่อการเคียวร่า ยิ่งถูกเคียวร่ายิ่งแข็งแรงแรง ใจคำว่าเคียวร่าเนี่ย จริง ๆ เวลาจะทำหวัะทีเนี่ย น้ำกะทิมันจาง ๆ มันจืด ๆ มันต้องเคียวจนกระทั่งขั้นจนกระทั่งเป็นหวัะที จะเก่งได้มันต้องผ่านการเคียวร่า

การฝึกฝนต้องทำซ้ำจนกระทั่งไม่ต้องตั้งท่า ที่เรียกว่า "เป็นวสี" ก็คือ ไม่ต้องตั้งท่า ทุกสิ่งทุกอย่างเข้ามาแค่ลัดนิ้วมือเดียว ทรงจิตเป็นเพชรประกายพริก พร้อมกับกำกับว่าเมื่อไหร่จิตเป็นประกายพริกคือจิตของพระอรหันต์ กำหนดเข้าถึงได้เพียงแค่ว่าลัดนิ้วมือเดียว กำหนดในรูปสลายล้าง ความวุ่นวาย กำหนดได้ง่ายดายแค่ลัดนิ้วมือเดียว ยกจิตขึ้นกราบพระพุทธรูปบนพระนิพพาน กำหนดได้รวดเร็วแค่ลัดนิ้วมือเดียว

ถามพระอันนี้เป็นเรื่องสำคัญ บางคนฝึกมานานมาก ได้กลิ่นหอมมา จะเป็นเทวดาบ้าง เป็นครูบาอาจารย์บ้าง องค์ใดมา ถามอาจารย์ทุกวัน ท่านไหนมาคะ อันนี้ก็เพิ่งถามไปเมื่อเช้า บอกกำลังกินขนมอยู่ได้กลิ่นหอมท่านไหนมาคะ ? โห..ฝึกมาก็ปี มากกว่า ๕ ปี กำหนดจิตนิ่ง ๆ เภา ๆ กำหนดรู้ขึ้นไปในจิตให้ความรู้สึกให้ภาพหลุดไปใจสบาย ๆ ไม่

ต้องไปอยากรู้ ไม่ต้องไปกลัว ไม่ต้องไปวิตก ไม่ต้องกลัวว่ากลัวถูกกลัวผิด กำหนดรู้ขึ้นมาในจิตเบา ๆ อารมณ์แรกที่รู้ อารมณ์ผุดรู้ นั่นคือ ญาณ ญาณเมื่อรู้แล้ว ก็กราบท่าน แล้วก็ไม่ต้องกระโดดไปเชื่อ กระโดดไปเชื่อในทุกสิ่ง อุเบกขารมณ์ พิจารณาตามหลักกาลามสูตรไว้เสมอ ทำแบบนี้จนมันกระทั่งเป็นธรรมชาติ เป็นอัตโนมัติ จนไม่ต้องถามซ้ำ ญาณพยายามฝึกให้ได้ แต่ฝึกญาณได้แล้วก็จะมีข้อพิจารณา อุเบกขาในญาณ ไม่ต้องไปเชื่อทั้งหมด ถ้าเชื่อทั้งหมดมันมีเรื่องให้เกินเหลือกำลังจะเชื่ออีกเยอะเยอะ เอาจนกระทั่งมีเหตุการณ์ เรื่องญาณนะ อันนี้ทวนเรื่องญาณ ให้มันมีเหตุการณ์ก่อนเพิร์มมายืนยัน บางครั้งญาณที่เราว่ามันจะมีเหตุการณ์มายืนยัน สิ่งที่ท่านบอกมันจะมีเหตุการณ์มายืนยัน อย่างบางเรื่องอาจารย์รู้แต่แรกตั้งแต่ได้มโนมยิทธิครั้งแรก ท่านบอกทันทีครั้งแรกเลย อดีตชาติเป็นใคร มีหน้าที่อะไร เห็นภาพภัยพิบัติมาตั้งแต่มโนมยิทธิครั้งแรกเลย แล้วก็บอกเราในแง่มีหน้าที่ต้องไปช่วย ลองคิดเอาว่าเรามีมือใหม่หัดขับเพิ่งได้มโนฯ ครั้งแรก เราก็ออ..ทำไม่ได้หรอก มันเกินกำลัง ในที่สุดเหตุการณ์ก็พาไป จนกระทั่งเรามาจับทบาทอยู่ในหลายเหตุการณ์ อย่างที่หลาย ๆ คนได้รู้จักจริง ๆ แล้วบทบาทสำคัญท่านก็ยังบอกต่ออีก ในเรื่องภัยพิบัติมันแค่น้ำจิ้ม หน้าที่สำคัญ หน้าที่หลัก หน้าที่ที่แท้จริงของเธอคือ การก่อสร้างสร้างเมือง ซึ่งมันก็มาสอดคล้องประสานกับเรื่องการเข้าสู่ยุคชาววิไลซ์ ดังนั้น อาจารย์ก็จะพูดแล้วพูดอีก เหมือนชีวิตนี้ของอาจารย์มีไว้เพื่อหน้าที่เพื่อทำภารกิจนี้

ดังนั้นก็กรุณาเข้าใจนิดหนึ่ง การส่งต่อ การจุติประภาย ถึงเวลามันจะมีลูกศิษย์ในรุ่นต่อ ๆ ไปที่จะต้องสืบสานความเจริญของยุคชาววิไลซ์มันมีเวลาแค่พันปี จริง ๆ ตอนนั้นก็เริ่ม ๆ ตะ ๆ เข้าเขตพันปีถามว่า โอ..มันนาน แต่ถ้าเทียบกับกาลเวลาของสังสารวัฏมันสั้นอย่างยิ่ง จงจำไว้ว่าความโหดเหี้ยม หรือภัยแห่งสังสารวัฏนั้นก็คือ ช่วงเวลาแห่งสันติสุข ช่วงเวลาแห่งการเสวยความสุข ช่วงเวลาที่เป็นยุคทองของมวลมนุษยชาติ ยุคทองของศาสนา มันสั้นเสียเหลือเกินเมื่อเทียบกับยุคที่เป็นกลียุค ยุคที่เป็นสุญญากาศ ยุคที่ปราศจากพระพุทธเจ้า ยุคที่มีแต่ความมืดดำ เทียบกับกาลเวลาในสังสารวัฏทั้งหมด มันมากมายมหาศาล หรือแม้แต่เรามองว่าบนพระนิพพานมีพระพุทธเจ้ามากมายมหาศาล สวรรค์พรหมมีเทพพรหมเทวามากมายมหาศาล แต่ถ้าเข้าไปรู้จริง ๆ รู้ว่าใหม่ไว้ในนรกปริมาณของจิตที่เสวยวิบากในทุคติภพมันมากมายมากกว่า ไม่ต่างกับคำอุปมาเปรียบเทียบที่พระพุทธองค์เทียบว่า ปุถุชนกับพระอริยเจ้าต่างกันเหมือนขนโคกับเขาโค เทียบปริมาณของผู้ที่เสวยความสุข กับผู้ที่เสวยความทุกข์ในนรกภูมิในภพต่าง ๆ มันมากมายต่างกันหลายล้าน หลายพันล้านเท่า

ดังนั้น ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสปัจฉิมโอวาทก็จงบอกว่า "เราจงอย่าประมาท" นั่นก็คือ ถ้าไปพระนิพพานได้ก็จงไป ได้พบเจอพระธรรมได้ ก็จงอย่าประมาทในการสร้างกุศล อันนี้เราจึงจำเป็นต้องอย่าประมาทในการปฏิบัติธรรม

อันนี้พูดถึงในส่วนของลูกศิษย์ เดี่ยววันนี้ก็อาจจะมียุคเวลาบ้างเล็กน้อย พูดถึงลูกศิษย์นอกจากวิสัยที่มันเป็นเรื่องของจุดนี้แล้ว คราวนี้มันเป็นเรื่องสำคัญมันจะไปเรื่องการได้ปฏิสัมภิทาญาณของตัวครูผู้สอน และการรู้เจโตปริยญาณของครูผู้สอน อย่างอาจารย์เวลาสอน สอนสมาธิครั้งแรกก็มีความรู้สึกว่ามันเหนื่อยในเรื่องของสอนไปเท่าไร ทำไม่ลูกศิษย์ไม่ได้ ทำไม่ได้ไม่เท่ากัน จนกระทั่งเกิดแรงบันดาลใจจากการที่ไปสอนนักศึกษาพยาบาล แล้วก็สอบผ่านสภาพพยาบาลยกฐานะ แล้วก็จุดที่เป็นแรงบันดาลใจนั้นมากกระตุ้นว่า ในเมื่อเราสอนจนกระทั่งเขาบรรลุผลแบบไม่น่าเชื่ออย่างนั้นได้ ทำไมเราจะสอนให้สอนทุกคนได้ทุกคนไม่ได้

จากนั้นพอคำถามมันเกิดขึ้น อย่างที่พูดเสมอว่า คำถามที่ชาญฉลาด จะก่อให้เกิดคำตอบ ที่เรียกว่า "วิสัยหาญาณ" ญาณเครื่องรู้คำตอบที่เกิดจากคำถาม อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เวลาเคล็ดลับของการที่เราสนทนาธรรมกับพระท่านไม่ว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์เราก็ต้องใช้ ตั้งคำถามขึ้นมาในจิต อุเบกขา สงบ รอคำตอบผุดรู้ขึ้น คำตอบก็คือ ช่วงที่ไปสอนที่เชียงใหม่เราดูวาระจิต ใจเจโตปริยญาณดูวาระจิต ทำไมคนนี้ได้ ? คนนั้นไม่ได้ ? สุดท้ายเราพบเจอว่า บางคนก็เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ บางคนก็ปิดจิต บางคนก็เอาแต่พูดแต่ว่า รู้หมดแล้ว ฟังหมดแล้ว ได้ยินหมดแล้ว

เคยฟังมาเยอะแล้ว อันนี้ก็พูดซ้ำเหมือนเดิมอีกแล้ว ถึงสอนตอนนี้อยู่ สอนซ้ำอีกแล้ว พอคิดแบบนี้ บ๊อบ จิตมันจะมีสภาวะถ้าเชิงวิทยาศาสตร์ เชิงจิตวิทยาเขาเรียกว่า Brain shut down คือปิดสมอง ปิดการเรียนรู้ ปิดการรับ ปิดการรับ เหมือนกับภาชนะที่รองน้ำฝนแล้วเอามือสองมือไปปิด พอปิดปั๊บแทนที่เขาจะได้เขาก็ไม่ได้ อันนี้ อันที่ ๑

อันที่ ๒ บางครั้งเราสอนเนี่ยเราต้องหม่อมจิต ผู้เรียนต้องหม่อมจิตตาม พิจารณาตาม หม่อมจิตตาม เดินจิตตาม ถ้าไม่เข้าใจคำว่า "หม่อมจิตตาม" เนี่ย โอกาสที่จะเรียนรู้ธรรมขั้นสูงไม่มี เพราะบางทีบางคนพบเจอ สอนสมาธิโดยที่เป็นสอนเรื่องธรรมะ สอนเรื่องวิปัสสนาญาณ ซึ่งต้องหม่อมจิตพิจารณาตาม ปรากฏไปเข้ามานลิกแล้วก็มาเล่าให้ฟังด้วยความภาคภูมิใจว่า ไม่ได้ยินอะไรเลย ผมเข้ามานลิกไม่ได้ยินอะไรเลย อันนี้คือเป็นความตั้งใจว่าจะเข้ามานลิกของเขาเอง แต่มีบางกรณีเหมือนกันที่พอนั่งสมาธิไป พยายามหม่อมจิตตาม แต่จิตมันลวงกว้างคลั่ง แล้วมันเข้ามานไปบ้าง หรือตกกว้างบ้าง หรือหลับไปบ้าง อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้ อันนี้ที่เป็นเรื่องที่เราจะต้องไปแก้ไข แก้ไขยังไง ถ้าหลับพยายามลองลืมตาฝึก หรือปรับอิริยาบถอย่างสบายเกินไป จากอยู่ในอิริยาบถนอนก็เปลี่ยนมาเป็นนั่ง นั่งไม่ให้มันสบายมากนัก หรือยืน หรือเดินฟังพิจารณา เดินจงกรมพิจารณา ถ้าเดินจงกรมพิจารณาคือเดินไปกลับในห้องก็ได้ เดินจงกรมพิจารณาแล้วหลับนั้นก็ถือว่ามีความสามารถเป็นเลิศ อันนี้ก็เป็นการแก้

แต่ในขณะที่เดียวกันเวลาที่เราสอน อาจารย์ก็มีวิธีกัน เพราะเราสอนในย่านของจิตใต้สำนึกไปอีกชั้นหนึ่ง คือถึงหลับ จิตก็ยังมีผล อย่าลืมที่พระพุทธองค์ที่ทรงเทศน์ว่า มีพระภิกษุเคยเทศน์อยู่ในถ้ำ และมีค้างคาวห้อยหัวฟังเพลิน บทพระอภิธรรม ฟังเพลินแล้วตกลงมาตาย พอชาติใหม่ค้างคาวทั้งหลายก็มาเป็นพระภิกษุ พอฟังธรรมบทเดิมก็บรรลุธรรม

ดังนั้น ธรรมะเนี่ยฟังถึงรู้เรื่อง หรือไม่รู้เรื่อง จงจำไว้ว่า เข้าไปสู่จิตใต้สำนึก มันก็เกิดผล ดังนั้น อย่าไปพะวงกับเรื่องนี้มากเกินไป

คราวนี้ในเรื่องของลูกศิษย์ เราพิจารณาดูวิธีปรับแก้ก็คือ ต้องอธิบายให้เขาเปิดใจ สอนให้เขาเข้าใจเรื่องการหม่อมจิตตาม สอนให้เขาฟังว่าไอ้สิ่งที่สอนเป็นประโยชน์กับใคร เขาน้อมจิตตามประโยชน์เกิดขึ้นกับใคร แต่จำเอาไว้ว่าคนที่จะมาเรียน มันจะมีบุคคลอีกบางประเภท ที่เป็นประเภทที่ว่ามาลองของ ถ้ามาลองของจงจำไว้ว่า อย่าเสียเวลาไม่ต้องไปสอน ให้ดูนั่นดูนี่เช็คนู่นเช็คนี่ เราไม่ใช่ชี้เข้าเขาอันนี้หลงพอฤาษี สอน อย่าไปเสียเวลาทุกจุดนั้น หน้าที่ของครูเมตตาสมาธิ หน้าที่ของครูเมตตาธรรม ท่านสอนให้บุคคลนั้นไปทำได้ด้วยตัวเอง "อตุตทาหิ อตุตโณ นาโถ" เราช่วยจนถึงขั้นนี้แล้ว สอนแนะนำถึงขั้นนี้แล้ว เสียสละเวลาถึงขั้นนี้แล้ว ที่เหลืออยากทำอะไรก็ต้องไปรู้เองของเขา ต้องไปฝึกเองของเขา ในเบื้องต้นไม่เป็นไร ในเบื้องต้นยังขาดกำลังใจ ยังมีความรู้สึกว่าการความมั่นใจ ความสบายใจ อันนี้พอบอกได้ แต่ถ้าฝึกมานานแล้วเนี่ย มันเกินเวลาของการที่เราบอกว่าต้องการความมั่นใจแล้ว อันนี้หลงปุละมัยท่านเคยสอนไว้ว่า อย่าไปสอนเด็กอนุบาล พยายามสอนแต่ใจ ใจเวลาเขาอยากได้อะไร เขาต้องเอาให้ได้ กรรมฐานก็จะทำก็ต้องทำให้ได้ ด้วยเหตุนี้ถ้าเราสังเกตดู ครูบาอาจารย์ที่ท่านมาจากใจ มาเป็นครูบาอาจารย์ที่ได้อภิญญาเยอะมาก เพราะใจเขามีความเด็ดเดี่ยว ไอ้อารมณ์นี้เป็นเรื่องสำคัญ ปฏิบัติคือจะมามัวงอแง จะมามัวขอความช่วยเหลือไม่ได้ ถ้าขอให้ช่วยเหลือในที่สุดเขาก็จะทำเองไม่ได้ ทำเองไม่เป็น ต้องให้เขาทำเองหาทางให้ได้ คล้าทางให้ได้ ฉะนั้น ๔ นี้ต้องทำให้ได้ อุกเบกขารมณต้องทำให้ได้ เพราะอุกเบกขารมณมันมาเชื่อมโยงกันกับการได้ญาณ อารมณ์ที่เราอุกเบกขารมณสงบสบาย จนกระทั่งเกิดการผุดรู้ของญาณ ดังนั้น ทุกอย่างมันมีการเชื่อมโยงกันหมด คนที่มาลองของเราไม่เอา อันที่ ๑ คนที่งอแงเราไม่เอา

อีกประเภทหนึ่งที่เข้ามานั้นก็คือ ประเภทที่เข้ามาไม่ใช่ลองของว่าจริงไม่จริง แต่เข้ามาเป็นเรื่องของการถกเถียง มีความสนุกกับการถกเถียง ถกเถียงถึงแม้ว่าคุยเหมือนสนทนาธรรม แต่เป็นการเรื่องของการถกเถียงเอาแพ

เอาชนะ ถ้าจิตเราจับคลื่นได้ว่าถ้าการสนทนาธรรม หรือการแนะนำธรรมะเป็นเรื่องแก้กิเลส เอาแพ้เอาชนะ เลิกหยุดอย่าเสียเวลา

จงจำปฏิปทาของพระพุทธเจ้า ท่านสอนบุคคลที่อยู่ในวิสัยที่จะฟังได้ง่าย ได้เร็ว มีประสิทธิภาพสูงที่สุดก่อน ท่านเมื่อได้สอน หรือไปแนะนำบุคคลที่ต้องมาถกเถียงเสียเวลา อย่างบุคคล ๆ แรกที่เจอพระพุทธเจ้าหลังจากที่ทรงตรัสรู้ พอพระพุทธองค์ทรงบอกว่า ท่านตรัสรู้ชอบโดยพระองค์เอง บุคคลนั้นสายหน้าแล้วเดิน ท่านก็ไม่ได้เรียก ทั้ง ๆ อย่างไม่อย่างนั้นบุคคลนั้นจะกลายเป็นปฐมสาวก เป็นพระอรหันต์ก็ดี เป็นพระอริยเจ้าพระองค์แรกในพระพุทธศาสนา แต่บุคคลนั้นเขาทิ้งโอกาสของเขาไป อันนี้เราก็ลองพิจารณาดู ฟังสอน ฟังช่วย ฟังสะกิด แล้วอันที่จริงกำลังใจของครูก็คือ การที่สอนแล้วเกิดผล การที่สอนแล้วเขาได้มานได้มานได้มานเนี่ย จริง ๆ แล้วเนี่ยถือว่าเป็นปาฏิหาริย์สำคัญ

ปาฏิหาริย์ที่พระพุทธเจ้าสรรเสริญก็คือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์ การเทศน์การสอนแล้วเกิดปาฏิหาริย์ให้บุคคลนั้นได้มรรคผล ได้มาน ได้สมาธิ ได้เข้าถึงธรรม ได้เข้าถึงความเป็นสัมมาทิฐิ อันนี้คือปาฏิหาริย์ที่พระพุทธองค์ทรงปรารถนา

ถ้าครูแนะนำบุคคลให้เข้าถึงความเป็นอรหันต์ ๑ คน ใจปรารถนาพระนิพพานได้ ๑ คน แนะนำสมาธิจนกระทั่งเขาไปพระนิพพานได้แค่ ๑ ครั้ง แนะนำจนกระทั่งใจเขาตั้งกำลังใจปรารถนาในความเป็นพระโสดาบัน แนะนำสอนสมาธิไปเขาปรารถนาในโสดาปัตติมรรคได้ดวงตาเห็นธรรม จริง ๆ แล้วบุญบารมีที่เกิดขึ้นจากกรรมทานที่บรรลุผล ย่อมสูงมหาศาลมากกว่ากรรมทานที่ให้แล้วไม่เกิดผล แต่ถามว่ามีผลสูงไหม ? กรรมทานพิมพ์หนังสือแจก มีคนอ่าน ไม่มีคนอ่าน ก็เกิดบุญบารมี แต่ถ้ากรรมทานที่เราสอนเกิดพระอริยเจ้า โอโห..บุญกุศลเกิดขึ้นมากมายมหาศาล

ดังนั้น จงจำไว้เสมอว่า ยิ่งสอนยิ่งให้เรายิ่งได้ บารมีเรายิ่งเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ตบะ ฌาน สมาธิ อภิญญาค่อย ๆ สะสมเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ คนที่ได้เป็นครูยิ่งวางใจในปฏิปทาสาธารณประโยชน์ ยิ่งปรารถนาช่วยกันเพื่อผลักดันให้เข้าสู่ยุคชาวลัทธิ นั้นยิ่งเกิดบุญบารมีมากมายมหาศาล เทวดาพรหมคิดว่าท่านโมทนา มากหรือน้อย ? ถ้ากำหนดจิตดูก็จะรู้จะทราบ

ดังนั้น เมื่อรู้ว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นกิจสำคัญ เป็นกิจที่ควรแล้ว เป็นกิจที่ยังประโยชน์ต่อโลก ยังประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา เราก็ทำเต็มกำลัง

สำหรับวันนี้ก็ถือว่าได้ปูพื้น ย้ำพื้นฐาน อธิบายซ้ำให้แน่นขึ้นในหลาย ๆ คน ดังนั้น คนไหนที่เข้าใจ เราก็จะมีความสามัคคี มีความตั้งใจที่จะทำหน้าที่ในส่วนนี้ต่อไป บางคนอยู่ในจุดที่สามารถเผยแพร่ธรรมได้ อย่างมีคนหนึ่งตอนนี้ก็อยู่ใกล้กับศูนย์ธรรมพุทธปัญญา เราก็แนะนำสมาธิเสริมในการสวดบทพระจักรพรรดิได้ แนะนำเรื่องการแผ่เมตตา อธิปณามานได้ แนะนำเสริมเพิ่มในกำลังใจให้สูงขึ้น ให้สวดด้วยกำลังมาน ให้สวดเปล่งกระแสบอกไปทั่ว ๓ แดน โลกธาตุให้ได้ ผูกเรื่องเชื่อมกระแสน้ำกับครูบาอาจารย์ พระโพธิสัตว์ได้

อันนี้จริง ๆ ถึงเวลาเราฝึกเมตตาสมาธิไม่จำเป็นที่จะต้องตามอาจารย์เป๊ะ ๆ ทุกอย่าง แต่จำไว้ว่าพื้นฐานทุกอย่างสามารถถอดคล่องสัมพันธ์ เป็นครูสมาธิสายพระอาจารย์วิริยงค์ เราก็เอาเรื่องมานไปสอน เอาเรื่องสมาธิ เอาเรื่องการแผ่เมตตาไปสอนได้ สายหลวงพ่อกฤษิ์ เราก็เอาเรื่องมนโหมยิทธิ เอาเรื่องแยกกายแยกจิต เอาเรื่องของการกำหนดจิตตัดวางร่างกาย การทำมานให้ได้ การทรงกสิณจิตเอาไปใช้ได้

ดังนั้น ถ้าเราเข้าถึงทุกวิชา สามารถถอดคล่องเชื่อมประสานกันได้หมด ไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ไม่มีการแบ่งแยกใด ๆ ล้วนทำเพื่อประโยชน์ของพระพุทธศาสนาในทุกสาย หน้าที่ของอาจารย์มาครอบคลุมช่วยเหลือทุกสาย

ดังนั้น บางครั้งมีครูบาอาจารย์ที่เป็นพระสงฆ์หลายท่านก็อยากจะให้อาจารย์อยู่ช่วยเฉพาะจุด อยู่ช่วยวัดนี้ อยู่ช่วยวัดนั้น จุดเดียว เราก็ไม่อาจทำตรงจุดนั้นได้ เพราะหน้าที่เราครอบคลุมต้องช่วยทำในภาพรวม เรายุ้ในงาน รู้ในสิ่งที่เราต้องทำ แต่ถ้าสำหรับเราในแต่ละคนที่เป็นครูเมตตาสมาธิ เรามีเหตุ เรามีวิสัย เรามีความผูกพัน เรามีหน้าที่อาจจะ เป็นจุดใดจุดหนึ่ง อาจจะไม่ไ้ครอบคลุมทุกจุดอย่างอาจารย์ก็สามารถทำไปตามวิสัย ตามจุดตามบารมีที่เรามีในที่นั้น จุดนั้นได้

สำหรับวันนี้ก็เลยหมดเวลามาพอสมควร ฟุ้งจิตขึ้นไปกราบพระพุทธเจ้า กราบทุกท่าน แยกอาทิสสมานกาย ไปทั้งภพของพระนิพพาน ภพของพรหม ภพของสวรรค์ อากาศเทวดาทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงนี้เรายกจิตขึ้นไป กราบในภพของสวรรค์ชั้นดุสิต น้อมจิตไปกราบพระโพธิสัตว์ในหลวงรัชกาลที่ ๙ น้อมจิตไปกราบ กราบแทบเบื้องพระบาท ลองดูว่าท่านเล็งพระญาณถึงเราทุกคนไหม ? ท่านมองเห็นทุกคนที่ทำคุณประโยชน์ความดีให้กับชาติบ้านเมือง ทุกคนไหม ? น้อมจิตน้อมกระแสนะ อันนี้เป็นบารมีพิเศษ เชื่อมกระแสกับในหลวงรัชกาลที่ ๙ ท่านมีพระราชดำริสิ่งใด ที่จะให้เราสืบสานต่อในสิ่งที่เป็ประโยชน์ต่อประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ก็ขอให้ในหลวงท่านเมตตา มาปรากฏด้วยอาทิสสมานกาย ด้วยข่ายพระญาณของพระองค์ท่าน จะในนิมิตสมาธิก็ดี จะในความฝันก็ดี และขอให้กำลัง กรรมฐานนี้ ถวาย น้อมถวายเป็นพระราชกุศลต่อในหลวงรัชกาลที่ ๙ ด้วยเกิดพระพุทธเจ้าคะ

กำหนดซาบซึ้ง ชิมซบกระแสพระเมตตาของท่าน เราจะทำให้ในหลวงท่านแยมพระสรวล คือยิ้มได้ จิตของเรา ซาบซึ้งชิมซบสิ่งที่เราจะสานต่อ สิ่งที่เราจะช่วยทำนุบำรุงบ้านเมืองให้ดีขึ้น

จากนั้นกราบลาทุกท่านทุกพระองค์ กำหนดจิตนะ กราบลาทุกท่านทุกพระองค์ ขอบารมีเทพพรหมเทวา สัมมาทิฏฐิรักษากำลังใจ คุ่มครองเราทุกครั้งในขณะที่สอน ในขณะที่ฝึกสมาธิ ในขณะที่ฝึกฝน ขอความเป็นสัมมาทิฏฐิ ขอให้ความผูกพันโดยธรรม โดยสายใยแห่งคุณความดีบุญกุศล รวบรวมดวงจิตของผู้ทำความดีไว้ให้เป็นน้ำหนึ่งใจ เดียวกัน ขอบารมีทั้งหลายจงเปิดขึ้น ขอสามารถมีบารมี มีกำลังใจเอาชนะอุปสรรค และมารทั้งหลาย

จากนั้นโมทนาสาธุกับทุกคนนะที่ฝึกกรรมฐาน ที่สอนสมาธิ ที่แนะนำสมาธิกันทุกคน ตั้งใจตั้งใจทำความดี ต่อไป สำหรับพรุ่งนี้เราเรียนกันในห้องเมตตาภิรมย์กรรมฐาน สำหรับวันนี้ก็โมทนากับทุกคน ตั้งกำลังใจดี ๆ นะ ครับ เหตุการณ์ในโลกก็เข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านพ้นกันไปให้ได้ เข้าสู่ยุคชาววิไลซ์ให้ได้นะครับ สำหรับวันนี้สวัสดิ์ครับ.